

derpaa. Naar Konferencen slutter med en Udtalelse, hvori der staar: „Konferencen anbefaler derfor Oprettelse af en Kursegaliseringsskatsfond, hvortil Statens Medvirken maa anses for at være afgørende nødvendig, jævnfør det som Bilag trykte Forslag fra Udvalget af 28. August 1923“, uden at der foreligger den mindste Udtalelse om, at man dog ikke vil binde sig til Enkelt-heder, eller at der har været afvigende Meninger om dette, saa fanger Bordet, og saa er det Konferencens Forslag.

Det ærede Medlem finder altsaa, at man burde have spændt Nationalbanken stærkere for. Det er jo noget, der er kommet frem flere Gange under Behandlingen af Sagen, at det er Nationalbankens Opgave og egentlig ikke Statens at holde Valutaen i Orden; Nationalbanken bærer de gyldne Kæder, for at den skal gøre det. Det er teoretisk rigtigt, men Spørgsmaalet er, om Nationalbanken nu ogsaa magter det alene. De ulykkelige Forhold, vi har haft herhjemme, har bevirket — jeg tror ikke, Øjeblikket er til at drøfte, hvor meget Ansvar eller Skyld Nationalbanken kan have i dette Forhold —, har faktisk bevirket, at Nationalbanken har maattet bære meget tunge Byrder, overmaade tunge Byrder. Nu er det en national Interesse — det har været erkendt her i Landet, lige fra vi fik en Nationalbank —, at Nationalbankens økonomiske Position er ganske uanfægtelig, ikke alene i Virkeligheden, men ogsaa i den almindelige Opinion herhjemme og i Udlandet. Efter min Overbevisning har Nationalbankens Direktion Ret i den Opfattelse, at hvis Nationalbanken havde taget hele den store økonomiske Byrde eller den store økonomiske Risiko, vil jeg sige — jeg haaber ikke, at Byrden til syvende og sidst skal blive saa stor —, den store økonomiske Risiko, som det unægtelig er, paa sig, vilde den derved svække sin Position paa en Maade, som vilde være til Skade ikke alene for Banken, men for Landet. Vi maa huske paa, at der er et Solidaritetsforhold mellem Staten og Nationalbanken; den ene kan ikke svækkes, uden at den anden ogsaa lider derunder. Det maa vi heller ikke glemme ved Behandlingen af et Forslag som dette, og jeg fortæller rimeligvis ikke det ærede Medlem noget nyt, naar jeg siger, at det er ogsaa en Betragtning, der deles af de private Hovedbankers Direktioner. Heller ikke de mener — og denne Sag har selvfølgelig været paa Tale mellem os ved de Forhandlinger, vi har

ført —, at det vilde være rigtigt, at Nationalbanken tog det hele paa sig, paa ingen Maade.

I hvert Fald er der ikke uden Vanskeligheder afsluttet denne Overenskomst, og jeg har fra første Færd ment, at det ikke vilde være rigtigt at rokke ved det Punkt i den, som vedrører Fordelingen af Byrden. Det vilde efter min Mening for det første have ført til meget lange og besværlige Forhandlinger, som Sagen ikke var tjent med, og dernæst vilde det have vist en vis Mistillid fra Statens Side, en vis Frygt for at komme ud for et stort endeligt Tab, der ikke kunde virke heldigt overfor Opinionen i Ind- og Udland. Eet er der i hvert Fald ingen Tvivl om, at hvis Nationalbanken skulde have rejst hele denne Kredit paa egen Haand, vilde den neppe have kunnet gøre det. Under den Forhandling, som jeg har ført med Nationalbankens Direktion paa Foranledning af Folketingets Udvalg, har Direktionen overfor mig udtalt, at efter dens Overbevisning kunde den neppe rejse en saa stor Kredit som den, der her er Tale om, og i alt Fald er een Ting ganske sikker, at man derved ikke alene vilde svække Bankens Position, men Betingelserne vilde ogsaa blive dyrere. Af alle disse Grunde har jeg ment, at den Side af Sagen, der angaar Fordelingen af Risikoen, maatte vi lade staa, som den en Gang er ført ind i Overenskomsten.

Det ærede Medlem (Bramsnes) mente, at de private Bankers Fortjeneste ikke var begrænset. Dette Spørgsmaal har været drøftet i Folketingets Udvalg, og jeg gjorde der gældende, at naturligvis har jeg ikke det mindste mod, at der blev indført en udtrykkelig Bestemmelse, hvori det blev sagt, at ikke alene Tabet, men ogsaa Fortjenesten skulde være begrænset ved de 3¼ Mill. Kr. Men det staar efter min Mening allerede i § 7. Der staar nemlig der: „der sker Fordeling af Tab, henholdsvis Fortjeneste, i det Forhold, i hvilket Deltagerne i Henhold til § 2 er lodtagne i Fonden, for de fire Hovedbankers Vedkommende med Hensyntagen til det i § 2 nævnte Maksimumbeløb for disses Deltagelse i Tabet“. Naar man siger Tab, henholdsvis Fortjeneste, og henviser til § 2, er det ganske sikkert, at det maa forstås paa den nævnte Maade, og det var ogsaa Folketingsudvalgets Mening, ellers vilde man ikke være blevet staaende ved dette. Nu siger jeg altsaa her paa Regeringens Vegne, at saaledes forstaar vi Forslaget, saaledes har alle Partier i Folketingets